

Retrat d'uns joves i d'una societat

Institut d'Estudis Socials de la Garrotxa (IDESGA).

Un cub de mil cares.

Diagnosi per a l'impuls de polítiques públiques de joventut a la Garrotxa. Consell Comarcal de la Garrotxa. Olot, 2007. 176 pàgines.

Fa més de 20 anys que el filòsof J. L. López Aranguren va deixar dit que la joventut retrata sempre, amb traços forts, la societat global. Per això aquesta mirada atenta, matisada, objectiva i còmplice alhora, als joves (nois i noies d'entre 15 i 29 anys) és també un retrat fidel de la societat garrotxina en general d'ara mateix.

Per construir aquest cub de tantes cares s'ha fet un treball intens i de primera mà: per conèixer una població que no arriba a les 10.000 persones s'han realitzat més de 600 enquestes, 40 entrevistes i 12 grups de discussió, que asseguren amb escreix la representativitat i la solidesa dels resultats obtinguts.

A grans trets, a través d'aquest estudi sabem que la societat garrotxina envella progressivament, al mateix temps que disminueix la seva població activa, fet que explica, almenys en part, el pes creixent —i la necessitat— dels joves d'origen estranger, o que un 56% dels joves d'entre 25 i 29 anys han deixat la llar familiar i que només un 30% d'aquesta franja d'edat viu amb parella.

// UN CUB DE MIL CARES

Pel que fa a la formació, el nivell d'estudis és prou elevat i val la pena destacar el valor i el prestigi que ha assolit la formació professional a la comarca, fruit del treball ben fet des de fa una bona colla d'anys.

Significatives són també les dades relatives al temps de lleure, majoritàriament lligat al consum, a les drogues i als caps de setmana, mentre es van aprimant les associacions tradicionals en benefici de les colles més informals o esporàdiques. El desinterès pels afers polítics i per les preocupacions d'ordre espiritual o religiós confirma una tendència perfectament detectada i que alguna cosa deu tenir a veure amb la sensació de crisi que viu la societat catalana. L'estudi inclou també una denúncia explícita de les deficiències de mobilitat de la comarca, especialment pel que fa al transport públic, que qualifiquen de car, lent i insuficient: Catalunya no s'acaba a Barcelona, ni els únics que tenen dificultats

per moure's són els usuaris de rodalies, com semblaria que passa en escoltar ràdios i televisions nacionals.

La publicació que dona comptes de tot plegat és especialment acurada i atractiva. Una primera lectura es podria fer resseguint només les 17 pàgines de destacats; una segona, a través de les 18 pàgines de fotografies que volen sintetitzar les diferents problemàtiques. Valen la pena també els primers plans, primeríssims en alguns casos, de 16 joves garrotxins, sense comptar, és clar, els nombrosíssims gràfics i quadres estadístics.

Un estudi, en fi, que convida a la contemplació, a la lectura i, molt especialment, a l'acció.

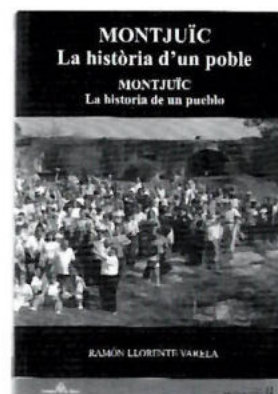
Xavier Besalú

La història d'un poble

LLORENTE VARELA, Ramón.
Montjuïc.
La història d'un poble.
Ajuntament de Girona, 2007.
201 pàgines.

Ramón Llorente és un conegut advocat gironí, col·laborador habitual des de fa uns quants anys del *Diari de Girona*, que, de petit, entre 1958 i 1969, va viure amb els seus pares i germans al castell de Montjuïc, «un autèntic i

veritable poble», que va arribar a tenir més de 300 habitatges i més de 2.000 residents a mitjan dels anys 60 del segle passat.

Aquest llibre, «de memòries compartides, de vivències col·lectives», que no d'història, com remarca el mateix autor, es constitueix alhora en un acte de reconeixement contra l'oblit interessat i la desmemòria, i en una requisitòria pública que demana que la història oficial s'ocupi d'investigar i de documentar degudament aquest retall encara proper del passat, quan encara són nombrosos els testimonis vius, i que voldria també que la ciutat, la Girona d'avui amable i rica, universitària i turística, atractiva i florentina, assumís com a propi el llegat i la presència dels nuclis barraquistes de Montjuïc, del riu Ter, de les Pedreres i de Fontajau (els *albergues provisionales*), desconeguts i ignorats per les generacions joves i pels que només han